

Република Србија
ПРЕКРШАЈНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
3-Прж.бр. 22250/25
Дана 15.05.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Прекршајни апелациони суд са седиштем у Београду, у већу састављеном од судија, Марије Мимице, председника већа, Катарине Вузем и Драгице Бараћ, чланова већа, уз учешће судијског помоћника Срнке Станишић, као записничара, одлучујући по жалби заједничког браниоца окривљеног правног лица „АА“ ДОО, ... (...) са седиштем у ... и окривљеног одговорног лица у правном лицу ББ из ..., адвоката Ракић Марка из ..., изјављеној против пресуде Прекршајног суда у Ваљеву 2 Пр.бр. 5783/25 од 22.09.2025. године, којом су окривљени оглашени одговорним за прекршај из члана 326 став 1 тачка 60) и став 2 Закона о безбедности саобраћаја на путевима, а на основу члана 100., 102., 155., 269. и 273. Закона о прекршајима (“Сл. гласник РС” број 65/13...112/22), на нејавној седници већа одржаној дана 15.05.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба заједничког браниоца окривљеног правног лица „АА“ ДОО, ... (...) са седиштем у ... и окривљеног одговорног лица у правном лицу ББ из ..., адвоката Ракић Марка из ... и ПОТВРЂУЈЕ пресуда Прекршајног суда у Ваљеву 2 Пр.бр. 5783/25 од 22.09.2025. године.

Образложење

Пресудом Прекршајног суда у Ваљеву 2 Пр.бр. 5783/25 од 22.09.2025. године, окривљено правно лице „АА“ ДОО, ... (...) са седиштем у ... и окривљено одговорно лице у правном лицу ББ из ... оглашени су одговорним за прекршај из члана 326 став 1 тачка 60) и став 2 Закона о безбедности саобраћаја на путевима, за који прекршај су осуђени на новчану казну и то окривљено правно лице на новчану казну у износу од 60.000,00 динара, а окривљено одговорно лице у правном лицу на новчану казну у износу од 6.000,00 динара и обавезани су да плате трошкове прекршајног поступка у паушалном износу од по 2.000,00 динара.

Против наведене пресуде благовремену жалбу изјавио је заједнички бранилац окривљеног правног лица и окривљеног одговорног лица, адвокат Ракић Марко из ... из свих законских разлога. У разлозима жалбе се наводи да окривљено привредно друштво обавља делатност изнајмљивања возила, како домаћим, тако и страним

физичким и правним лицима на основу закључених уговора о закупу, да је предметно возило регистарских ознака ..., марке „ŠKODA KAMIQ AMBITION“ којим је извршен основни прекршај изнајмио некадашњем клијенту, правном лицу „BB DOO ...“, да иако је то друштво основано у Републици Србији првостепени суд у потпуности занемарује чињеницу да је над њим покренут стечајни поступак дана 26.12.2023. године, као и наводе окривљених да уговор на основу кога је возило регистарских ознака BG ... било дато у закуп, чак и пре покретања стечајног поступка, није био на снази скоро десет месеци (до 13.09.2023. године), а да је позив МУП-а за доставу података стигао окривљенима тек дана 15.07.2024. године те у тренутку позива уговор о закупу није био на снази при чему суд занемарује да је привредно друштво „BB DOO ...“ имало према окривљеном дуг у износу од чак 6.117.379,02 динара који је настао до дана 13.09.2023. године а да су окривљени по позиву МУП-а од 17.05.2024. године благовремено доставили све расположиве доказе: комплетан уговор о закупу, податке о овлашћеном кориснику-возачу (ГГ, број возачке дозволе: ..., број личне карте: ...), као и пратећу документацију док је сарадња са закупцем прекинута због насталих обавеза закупца а овлашћено физичко лице, ГГ, није био у радном односу нити доступно за давање и оверу изјаве услед чега се ради о објективној немогућности (*nemo tenetur ad impossibilia*) при чему је суд апсолутизовао форму из члана 247 став 4 Закона о безбедности саобраћаја на путевима као да се ради о класичном односу власник-возач, занемарујући да је у питању *rent-a-car* пословање. Даље се истиче да је чл. 274 став 5 Закона о безбедности саобраћаја на путевима предвиђен посебан режим за „*rent-a-car*“ возила, управо због специфичности пословања, да је оверена изјава објективно неприбављива, као доказ важе уговор о закупу и потпуни подаци о овлашћеном кориснику, што потврђује и Мишљење МУП-а РС бр. 011-876/20-3 а да су кључне и одредбе чл. 274 став 3 и 5 Закона о безбедности саобраћаја на путевима, које прописују обавезу уписа података код лизинга/закупа, али се од тога изричито изузимају „*rent-a-car*“ возила од ове обавезе. Бранилац сматра да је тиме законодавац предвидео посебан третман због динамичног карактера послова и немогућности сталног формалног уписа сваког крајњег закупца, да иако је било предвиђено да уговор траје дужи временски период, а није услед неизвршавања обавеза закупца и покретања стечајног поступка, у конкретном односу радило се о искључивом дугорочном *rent-a-car* аранжману са комплетном услугом, а не о пуком дугорочном закупу возила, те да је одбрана предложила саслушање ДД (запосленог код окривљеног и задуженог за комуникацију са овлашћеним корисницима) и ГГ ради утврђивања чињенице одбијања комуникације са окривљенима и недоступности корисника након стечаја које је било нужно ради утврђивања да су окривљени предузели све што је било у њиховој моћи и да оверена изјава није била прибављива. Наводи се да је пропуштањем извођења доказа учињена битна повреда поступка и непотпуно утврђено стање, да из свих достављених доказа, које суд занемарује, произилази објективна немогућност окривљених да у предметној ситуацији доставе оверену изјаву од стране надлежног органа којом лице чије је податке дао корисник возила, односно окривљени, се потврђује да је управљало возилом у одређено време, да је купац окривљеног било правно лице, које је отишло у стечај и са ким је раскинут уговорни однос десет месеци пре позива МУП-а за доставу података, а физичко лице које је било овлашћено да управља возилом у име закупца није било у радном односу и није желело да комуницира, односно није било доступно окривљенима ради доставе оверене изјаве, те је јасно да окривљени нису могли доставити било шта друго од документације коју већ јесу доставили по позиву МУП-а од 15.07.2024. године. Предлажу да Прекршајни апелациони суд у Београду усвоји жалбу у целости, те првостепену одлуку преиначи тако што ће донети пресуду којом се окривљени ослобађају од одговорности.

Прекршајни апелациони суд је одржао седницу већа на којој је размотрио списе

предмета заједно са побијаном пресудом, ценио жалбене наводе и испитао пресуду према члану 272 Закона о прекршајима, па је нашао да није било битних повреда одредаба прекршајног поступка, нити повреда материјалног права на штету окривљених на које овај суд пази по службеној дужности, а да је жалба неоснована.

Ожалбеном пресудом окривљено правно лице и окривљено одговорно лице оглашени су одговорним што за путничко возило регистарске ознаке ..., чији је корисник окривљено правно лице, на позив полицијског службеника СПИ Љиг у року од 8 дана од дана пријема позива 15.07.2024. године нису дали потпуне и тачне податке о идентитету лица коме је омогућено управљање возилом и доказ на основу којег се на неспоран начин може утврдити да је лице чије су податке доставили управљало возилом дана 03.09.2023. године у 08:34:15.000 часова на Државном путу I А реда А2 (ауто-пут „Милош Велики“) када је возилом извршен прекршај прекорачења брзине из члана 332а став 1 тачка 5 Закона о безбедности саобраћаја на путевима чиме су поступили супротно одредбама члана 247 став 1 Закона о безбедности саобраћаја на путевима и учинили прекршаје из члана 326 став 1 тачка 60) и став 2 Закона о безбедности саобраћаја на путевима.

Прекршајни апелациони суд налази да је овако донета одлука правилна имајући у виду све изведене материјалне доказе, како оне достављене од стране подносиоца, тако и од окривљених а да је првостепени суд дао јасне и правилне разлоге за оцену одбране окривљених која се сада понавља у жалби а којом је истицана објективна немогућности да прибаве доказ о лицу које управљало возилом. Из материјалних доказа несумњиво произлази да окривљени по позиву МУП-а од 17.05.2024. године нису доставили све расположиве доказе већ уговор о закупу возила са домаћим правним лицем и податке о лицу ГГ као возачу а за којег је достављен доказ да је од њега 12.09.2023.године само преузето возило од правног лица са којим је био закључен уговор уз достављање копија личних докумената тог лица тј. возачке дозволе и личне карте. Околност да је над закупцем отворен стечајни поступак, да према закупцу окривљено правно лице има велика потраживања и да је раскинут уговорни однос десет месеци пре позива МУП-а за доставу података нису доказ да су се истом, који сада има стечајног управника, обраћали за достављање информација и доказа у виду путног налога, овлашћења и сл. за лице које је дана 03.09.2023. године управљало тим возилом. Осим тога окривљени нису доставили ниједан писани доказ да су покушали да прибаве податке и доказе о возачу услед чега суд није имао потребе да саслушава предложеног сведока на околност кумуницирања са лицем који је у уговору био означен као један али не и једини возач с обзиром да је као други возач означено правно лице тј. купац. Такође су неосновани и сви остали жалбени наводи којима се указује на одредбе чл. 274. став 3. и 5. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, које изузимају „rent-a-car“ возила од обавезе уписа података код лизинга и закупа јер се није ни радило о туристичкој услузи. Одредбама чл.103. до 111. Закона о туризму су за „rent-a-car“ услуге прописане евиденције које морају да садрже и податке о кориснику услуге тј. име и презиме што може имати само физичко лице које ће као корисник услуге управљати возилом јер се изнајмљује возило без возача, као и његове контакт податке а које евиденције се воде на дневном нивоу (чл. 110. и 107. став 1. тачка 14). При свему томе је за закуп возила који нису у сврху туризма, као што је у овом конкретном случају за закључени уговор о закупу возила са правним лицем на дужи период, правно лице - купац морао бити уписан у регистар као корисник возила да би полиција могла на то правно лице да усмери захтев за доставу података с обзиром на одредбе чл. 316. Закона о безбедности саобраћаја на путевима а које прописују ту обавезу услед чега је за окривљено правно лице као уписаног корисника остала обавеза да зна ко је управљао и да достави доказе према чл. 247. став 1. Закона о безбедности саобраћаја на путевима без обзира што је окривљено правно лице регистровано и за

„rent-a-car“ услуге у сврху туризма. Према томе а како по урученом позиву нису доставили податке и доказе на основу којих се на неспоран начин може утврдити које је лице управљало возилом у одређено време, то с обзиром на све изведене доказе, овај суд налази да је правилно утврђена одговорност окривљених за предметни прекршај.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни, Прекршајни апелациони суд налази да је првостепени суд након оцене околности из члана 42. Закона о прекршајима, које утичу да казна буде већа или мања, код утврђених околности олакшавајуће природе а према образложењу побијане пресуде код прописане новчане казне за предметни прекршај, у износу од 60.000,00 динара до 800.000,00 динара за правно лице и у износу од 6.000,00 динара до 50.000,00 динара за одговорно лице у правном лицу, окривљенима изрекао новчане казне у минимално прописаним износима. Разлоге изнете у одлуци у целини је прихватио и овај суд, налазећи да ће се изреченим новчаним казнама у минимално прописаном износу за ову врсту прекршаја сврха кажњавања у потпуности постићи како на плану генералне тако и на плану специјалне превенције због чега су изречене казне као правилне задржане и од стране овог суда.

Одлука о трошковима прекршајног поступка донета је правилно према члану 140. став 1. и став 2. тачка 9), 141. и 142. Закона о прекршајима, а висина паушално одређених трошкова правилно одмерена према члану 27. Правилника о накнади трошкова у судским поступцима.

На основу свега донета је одлука према члану 273. Закона о прекршајима.

Против ове одлуке жалба није дозвољена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-судија
Марија Мимица